KARİKATÜR

YELKEN AÇAN ÇAPKINLAR...

RAMİZ

Dünya Karikatürleri

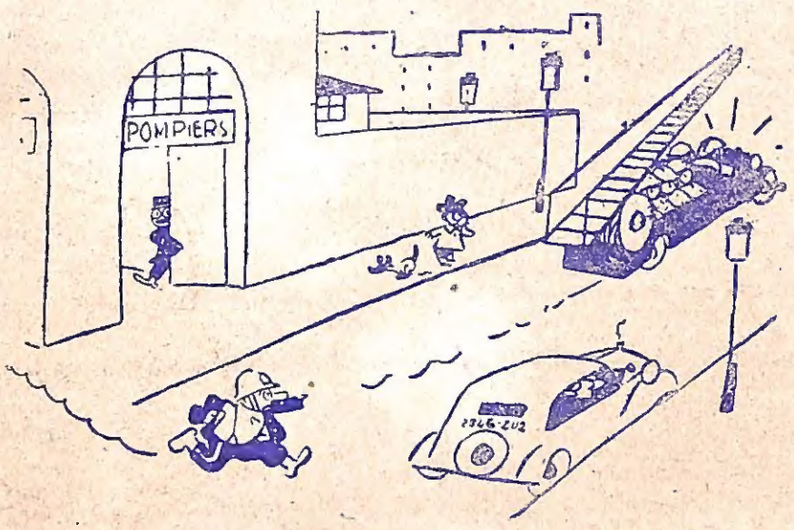

Yangın otomobilini kaçıran itfaiye neferi — Taksi, taksi, şu arabaya beni yetiştir!...

Polis (Çocuk hırsızlarına) — Yahu korkmayın sizi yakalamak için koşmuyorum. Şu benimkini de kaçırın!..

Erkek — Sevgilim yüzmeyi artık öğrendin, şimdi de sana dalmasını öğreteyim!...

Müşteri — Kör müsün be herif ne halt ediyorsun, paketin üstünde (Kırılacak şey) yazısını görmedin mi?.

Posta memuru — Gördüm ama, içinde bomba falan olmasın diye muayene ediyorum!...

Misafir bayan — Ne dersin, ev sahiplerinin bu hareketinden bize istiskal mânası çıkar mı?..

— Bay belediye reisi, iş aceleye geldi binayı yaptık. Sade temel taşını meydanda bıraktık, lûtfen merasimle temelini atın!...

No. 77 CİLT: 3 YIL: 2 FİATI 10 KURUŞTUR 19 HAZİRAN 1937

KARİKATÜR

Sahibi: Sedat Simavi

İdarehanesi:
İstanbul, Ankara caddesinde hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103

Abone Şartları:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

✻ CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH GAZETESİ ✻

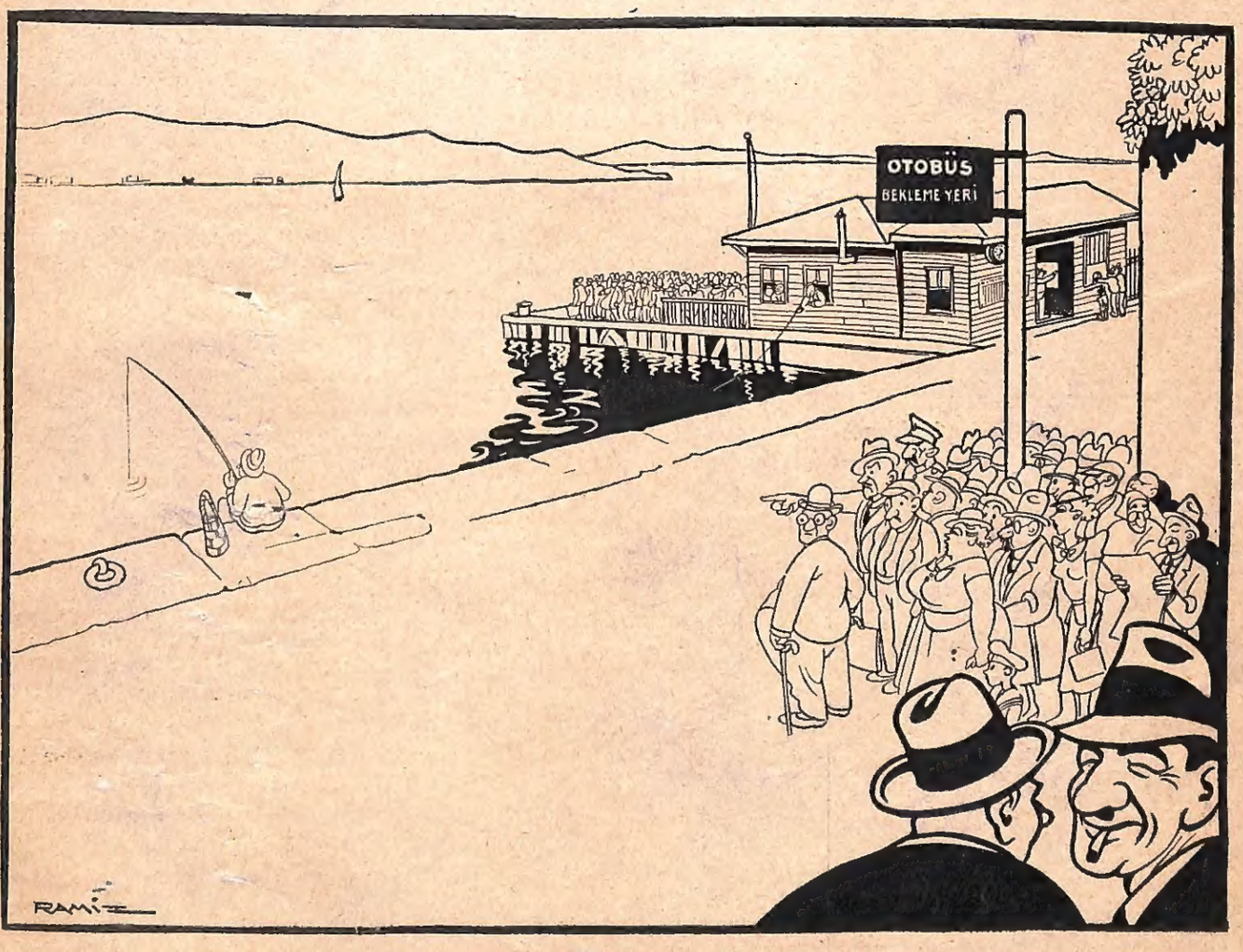

Boğaziçinde Bekletme Rekabeti..

— Şirket vapurlarile otobüsler biribirine rekabet ediyorlar...
— Hangisi daha geç gelecek diye mi?!...

Yeni bir gazeteye hazırlık..

Makalemi yazmak için acele acele matbaaya geliyordum. Tanıdık bir sesin beni ismimle çağırdığını işittim; başımı kaldırdım.

Bir eski meslekdaş, bana büyük bir binanın üçüncü kat pencerelerinin birinden el sallıyordu:

— Biraz yukarı çıkmanı rica ederim. Fazla değil, beş dakika...

Meslekdaşın hatırını kırmak istemiyerek merdivenleri tırmanmıya başladım. O beni küçük bir apartımanın kapısından karşılıyarak ellerimi tuttu:

— Bir gazete çıkarıyorum, dedi, hazırlığa başladım...

Hayretle sordum:

— Aylık mı?.

— Gündelik...

Etrafıma bakınarak:

— Şaka mı ediyorsun? Diye sordum.

— Yahu bu ne hal, deli mi oldun?..
— Yok canım, karımla iyi geçinmek için bu çareyi buldum!...

— Ne gibi?...

— Gör de anla... Al sana yarım sütunluk bir yazı...

Başından okuyorum: «Avrupa ufukları karanlıktır. İngiltere, İtalya, Almanya durmadan silâhlarını arttırıyorlar. Bu vaziyeti gören milletler de bütçelerinin vüsati nisbetinde ilâh.. ilâh...»

. . . . . .

Hiç umulmadık bir zamanda harbin birdenbire patlaması ve evlerinde sükûnetle uykuya dalmış olan halkın gecenin birinde korkunç bir hava bombardımanile uykularından uyanmaları mümkündür. Maamafih bilhassa gaz harbinin ne olduğunu bilen milletlerin harpten kaçınmaları ve ittilâfları müzakere ve anlaşmalar yolile sulhan halletmeleri de ayni derecede mümkündür. lâh.. ilâh...» Ben bu klişeyi haftada dört gün ayrı ayrı serlevhalarla gazeteme koyarsam kim farkeder? Öteki meslektaşlar da aşağı yukarı ayni şeyi yapmıyorlar mı?

— Hakkın yok değil...

— Al sana başka bir klişe: «Franko kuvvetleri Madride yaklaşıyorlar. Radyo ve telgraflarla neşrettikleri tebliğlere göre nihayet bir hafta içinde Madridde olacaklardır. Fakat diğer taraf-

O, bu sözüme kızar gibi oldu:

— Niçin? Benden ummuyor musun?

— Böyle bir deliliği senden ummadığımı söylersem beni mazur görmelisin?

— Gazete çıkarmak delilik mi?

— Yirmi beş sene evvel meşrutiyetin ilk zamanlarında cebinde beş lirası olan, rulete para koyar gibi bu beş lirayı ortaya atar, ya kazanır, ya kaybederdi. Fakat şimdi işe en aşağı seksen bin lira kıymetinde ve lokomotif cesametinde bir makine ile başlamak lâzım geliyor.. Öteki masrafları da ona göre...

Arkadaşım elile omuzuma vurarak beni temin etti:

— Sermayenin ehemmiyetini inkâr etmem... Fakat unutma ki tecrübe denen şey de ondan daha az mühim değildir... Ben gazeteciliğin dalaveresini öğrendim... Asgarî masrafla bir gazetenin nasıl çıkacağını herkesten iyi biliyorum...

— Bunu bari bize de öğret...

— Memnuniyetle... Bir kere muharrir, mürettip parası vermiyeceğim... Vermiyeceğim diyorsam, büsbütün de bedava değil... Fakat onun gibi bir şey... İlk tertibat olarak klişe halinde bir takım yazılar hazırladım.

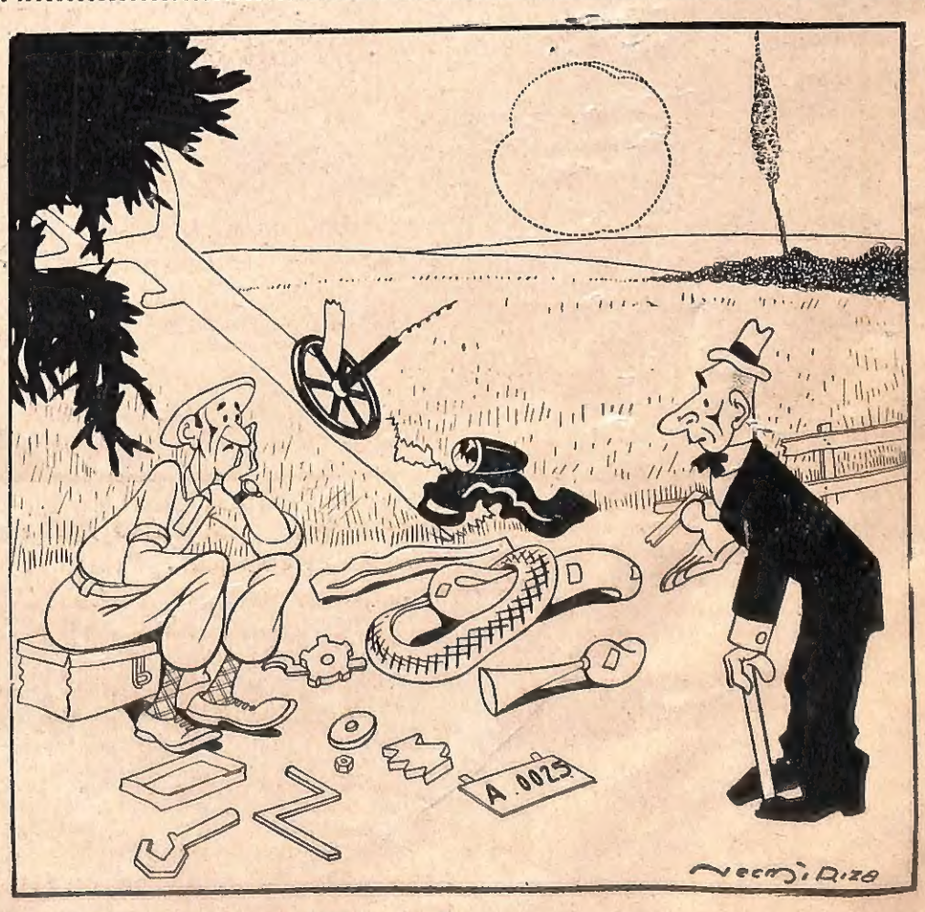

— Pazarola, hırdavatçı dükkânı mı?
— Hayır, otomobil kazası!...

tan hükûmet kuvvetleri de mukavemetlerine devam ediyorlar ve neticeden emin olduklarını radyo ve telgraflarla ilân ediyorlar. Binaenaleyh Frankoculârın bu hafta Madridi almaları muhtamel bulunduğu gibi alamamaları da ayni derecede mümkündür. İlâh. ilâh..»

İşte sana bir havadis ki, daha aylarca hattâ senelerce tazeliğini muhafaza da devam edecek ve yine ayrı ayrı başlıklarla haftada üç dört gün tekrar edilebilecektir.

— Buna da evet demek lâzım...

— Bir üçüncü klişe... Okuyorum: «Kamutay dün mutat toplantısını yapmış, encümenlerden gelen kanun lâyihaları üzerinde bazı hatipler ve ezcümle Berc Türker, Refik Şevket, Hüsnü Kitapçı, Halil Menteşe uzun ve derin mütalealar yürütmüşlerdir. Alâkadarlar tarafından kendilerine lâzım gelen cevaplar verilmiş ve teklif edilen kanunlar ittifakla kabul olunmuştur. ilâh. ilâh...»

— Peki ama bunu nereden biliyorsun?.

— Meclisin toplanma günlerini senebaşında bir kere tesbit ettik mi sene sonuna kadar mütemadiyen tekrar eder ve kimsenin itiraz edemiyeceği doğru bir havadis yazmış olursun...

— Şu klişelerden bir ikisini daha görelim.

— Buyurun... «Bu devrede imtihana girmiş olan lise talebelerinden yüzde ellisi, orta talebelerinden yüzde kırkı, ilk talebelerden yüzde otuz beşi muvaffak olamamışlardır. Mütahassısların fikrince bunun sebebi sınıfların kalabalığı, bir kısım muallimlerin zayıflığı, programların ağırlığı ve kitapların uygunsuzluğudur. Talebe adedini azaltmak, muallim unsurunu kuvvetlendirmek, programları hafifletmek ve kitapları düzeltmek gayesile Ankarada Maarif Vekâletinde komisyonlar teşekkül etmiştir. ilâh.. ilâh...»

Sorarım sana... Senelerce bu havadisin bir tek kelimesine ilişmiye muktedir misin? Al sana bir ikinci Maarif klişesi: «Bu ders senesinde yine kesif bir talebe izdihamına intizar etmek lâzımdır. Tahsil çağındaki talebeyi sokakta bırakmamak için müteaddit ilk ve orta mektepler ve şubeler açmak hususunda lâzım gelen teşebbüs ve kararlar ilâh.. ilâh..»

— Bu da doğru...

— Daha ister misin... Al sana önümüzdeki deniz mevsimine ait kazalar serisi: «Dün pazar olmak münasebetile halk deniz kenarlarına dökülmüştü. Yüzme bilmediği halde açıkta denize giren ve uzaklara açılan bazı kimseler kendilerini akıntıya kaptırmışlar, bunlardan bir kısmı boğulmuş, bir kısmı etraftan yetişen sandallar tarafından yarı ölü bir halde kurtarılarak, ilâh.. ilâh...»

«Dün kıyıda buldukları bir sandala atlıyarak denize açılan birkaç yaramaz küreklerden birinin kırılması üzerine.. ilâh...»

— Heyhat ki bunlar da doğru...

Meslekdaş, ufak ufak raflara sıralanmış bir takım klişelerin etiketlerini şu suretle okudu: Sinek baskını... İmar projesi... Vali Muhittin Üstündağ - muharrir Hüseyin Cahit davası... Susuz kalan halkın çeşme başlarında çektiği sıkıntı..

— İstersen okumıya devam edelim: Tramvaylara atlıyan halk...

Meslekdaşıma:

— Bırak onu da ben ezbere okuyayım, dedim.

«Hareket halinde tramvaylara atlıyan halk hakkındaki takibat bir zamandanberi gevşemişti. İstanbul polisi dün sabahtan itibaren işi ehemmiyetle takibe başlıyarak ilâh...»

Görüyor musun, metodunu ben de öğrendim... Gazeten için muvaffakıyet temenni ederim... Allaha ısmarladık.

KARİKATÜR

— Salamon, İngilizlar Filistinin dağlık yerlerini Araplara, düzlük yerlerini da yahudilere vereceklermiş... Bundan ileride çok fayda yoreceyiz...
— Ne yibi?.
— Ne yibisi var mi? Bir patirdida kaçmasi kolay olacak!...

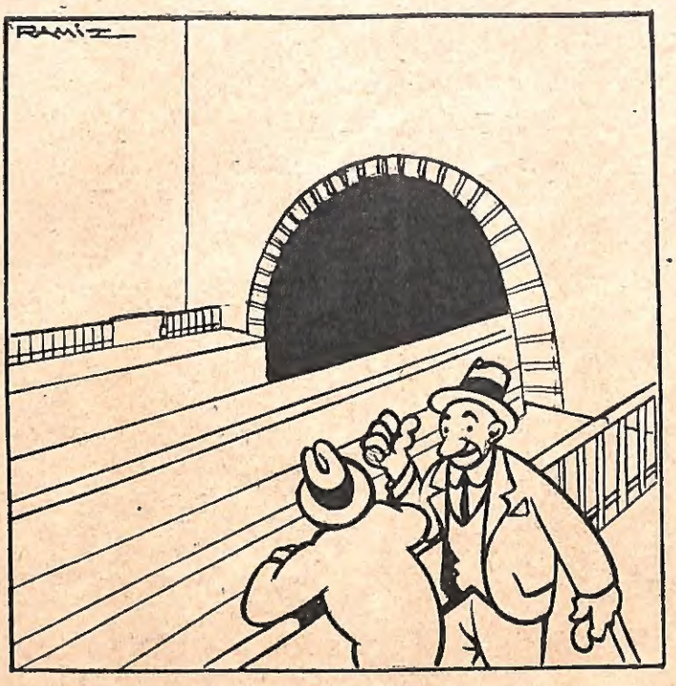

— Elektrik, tramvay, tren ücretleri indi, halbuki şu tünel bir tenzilât yapmadı, ayıp değil mi?..
— Zarar yok, onun ayıbını yer örtüyor!..

— Herif sabana vermiş kuvveti amma kaçıyor ha...
— Acaba borçlu mu, yoksa Dinarlı Mehmet pehlivan mı?!...

Haftanın Anketi:

Hangi tipi seversiniz?

Okuyucularımız arasında böyle bir anket yapmamızı istiyenler varmış. Bize bir sürü mektup gönderdiler. Bu mektuplar ayni zamanda cevapları da havi olduğu için ve mektup gönderenlerden başkalarının böyle bir ankete iştirak etmeyi bir an bile düşünmediklerini hesaplıyarak gelen cevaplardan enteresan olanlarını aşağıya yazıyoruz. Tipi biribirine uygun olanlar tesadüfün bu garip cilvesile uzaktan uzağa tanışarak bir aile yuvası kurarlarsa resimlerini bize göndersinler, üstat karikatüristimiz Ramiz'e rötuş ettirerek sıra ile basarız.

İki dirhem bir çekirdek

Kadın dediğin iki dirhem bir çekirdek olmalı. Yaniya efendim. yallah yallah 45 kiloyu aşmamalı. Ufak tefek olmuş, ince uzun olmuş bana vız gelir. Kaşına, gözüne de aldırmam. Aradığım yegâne meziyet, spor mecmualarını sökecek derecede bir tahsil, beni evime bağlıyacak kadar kuvvet ve kudret.

Türkiye ağır siklet güreş şampiyonu
Çoban Mehmet

Asrî erkek istiyor

Ben asrî erkekleri severim. Asrımızda her şeyin pratik olduğu muhakkaktır. Kocam, yemek pişirmesini, çamaşır ve bulaşık yıkamasını, sırasında çocuğa bakmasını bilmeli. Güzelliğin pek ehemmiyeti yok. Fakat kadın tuvaletlerinden anlamalı. Yazısı - yani hüsnü hattı - okunaklı ve temiz olmalı. Eline verilen en acele yazılmış müsveddeleri hiç yanlışsız temize çekebilmeli. Karısına itirazı asla akıl etmemeli. Ev işlerinin yerli yerince yapılması için lâzım gelen kitapları, Fransızca, İngilizce, Almanca lisanlarından herhangi birile okuyup anlıyacak kabiliyette olmalı.

Adını mahfuz tutmamızı istiyen bir romancı bayanımız

Çiroz gibi kadın

Karı dediğine nanemollalık, züppelik yaraşmaz. Her cihetten dayanıklı olmalı. Malûm a, kadın kısmı çiroza benzer, nekadar döverseniz okadar yumuşar. Bunun için de avurduna yumruğu yedi mi, bayılmamalı, beline tekme inince üç hafta yatakta kalıp başa belâ kesilmemeli. Erkeğiz, bugüne bugün karı kumandasile oturup kalkacak değiliz. Eve elbette sabaha karşı zil zurna geldiğim, iki gün hiç uğramadığım olur, yüzümü görünce somurtmamalı, «Sefa geldin kocacığım» demeli. Pek para canlısı da istemem. Böylesini bulsam güzel, çirkin, Arap çorap demem, dinim rabbena hakkı için evlenirim.

Mevlânakapılı Fertik Apduş

Erkek melânje olmalı

Seveceğim erkeği anlatmak için ori-

— Petrol, benzin ucuzluyormuş..
— Darısı ispirtonun başına!...

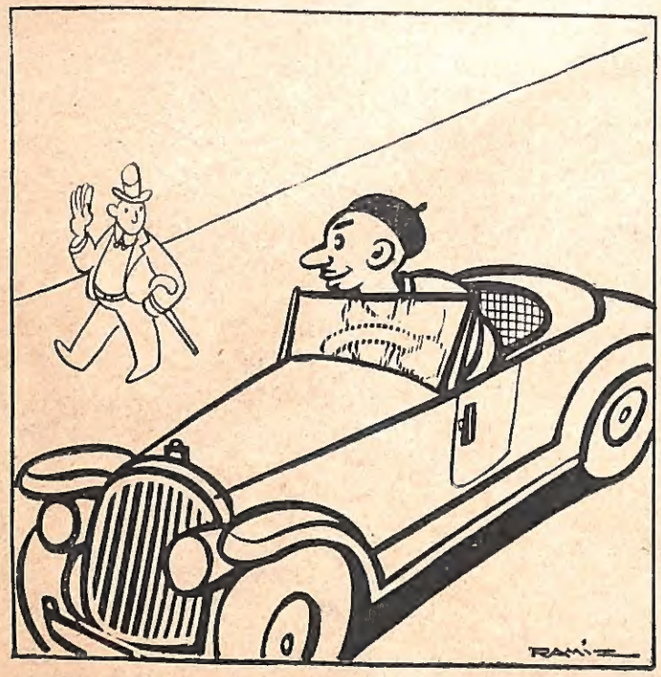

— Haydi gel de seni Maslaktan Boğaza kadar götürüp getireyim...
— İmkânı yok, evdekilerle helâllaşmadan çıktım!...

Müşteri — Yahu bunlar gayet bayat şeyler...
Balıkçı — Affedersin bayım, sen bunları radyo programı mı zannettin!...

jinalitesi olan sinema aslarını sayacağım. Evvelâ gözleri Şarl Buaye'ye, kulakları Klark Gabl'e, boyu Garri Kuper'e, sesi Rişar Tauber'e, vücudü Vaysmüller'e, giyinişi Adolf Menju'ya, çevikliği Duglas'a benzemeli. Bana karşı son derece korekt hareket etmeli egoist olmamalı. Beni herkesten kıskanmıyacak, bir erkekle çok entim vaziyetlerde görse dahi aldırmıyacak kadar centilmen olmalı. Birkaç apartımanı, bankada 50 - 60 bin lira kadar parası bulunması da tabiî lâzımdır. Böylesini bulursam tereddüt etmeden Maryaj yaparım.

Şişli Suzan Ayten

Kadın okumak bilmemeli

Hatun eksik etektir. Evvelâ okumak yazmak bilmemeli. Lüzumsuz şeyler okur, aklı dolaşır. Kuranlkerimi azıcık sökerse zarar vermez. Tesettüre riayetkâr olmalı. El adamına yüz göstermek günahı kebairdendir. Yarın ruzi mahşerde cehennemi boylar. Elinden iş gelmeli. Mavi gözlü, etine dolgun, levent endam olmalı. Kanaatkârlığı tabiîdir. Dul olmuş, kız olmuş ehemmiyeti yok. Elverir ki, helâl süt emmiş olsun. Böyle bir can yoldaşını haber alırsam Allahın emri, peygamberin kavlile talibim. Zemane bozuldu, ümidim yok ama, neylersin. «Söylesem tesiri yok, sussam gönül razı değil» fehvasınca derdi derunumuzu ceridei feridenize faş eyledik.

Elhaç Rızkullah Saracettin Kadıoğlu

Not: Bu cevapları tasnif ederken müteaddit şikâyet mektupları aldık. Adresimize gönderilen cevaplardan bir kısmı yanlışlıkla «Son Posta» gazetesine gitmiş. Bu şikâyet üzerine mezkûr gazete sütunlarında tahkikat yaptık. Hakikaten bizim sayfalarımıza şeref verecek kadar nevi şahsına münhasır cevapları orada gördük. Hakkımıza tecavüz eden refikimiz aleyhinde maatteessüf dava açmak mecburiyeti karşısındayız. Sarih edresimizi aşağıya yazıyoruz. ilâh...

Karikatür

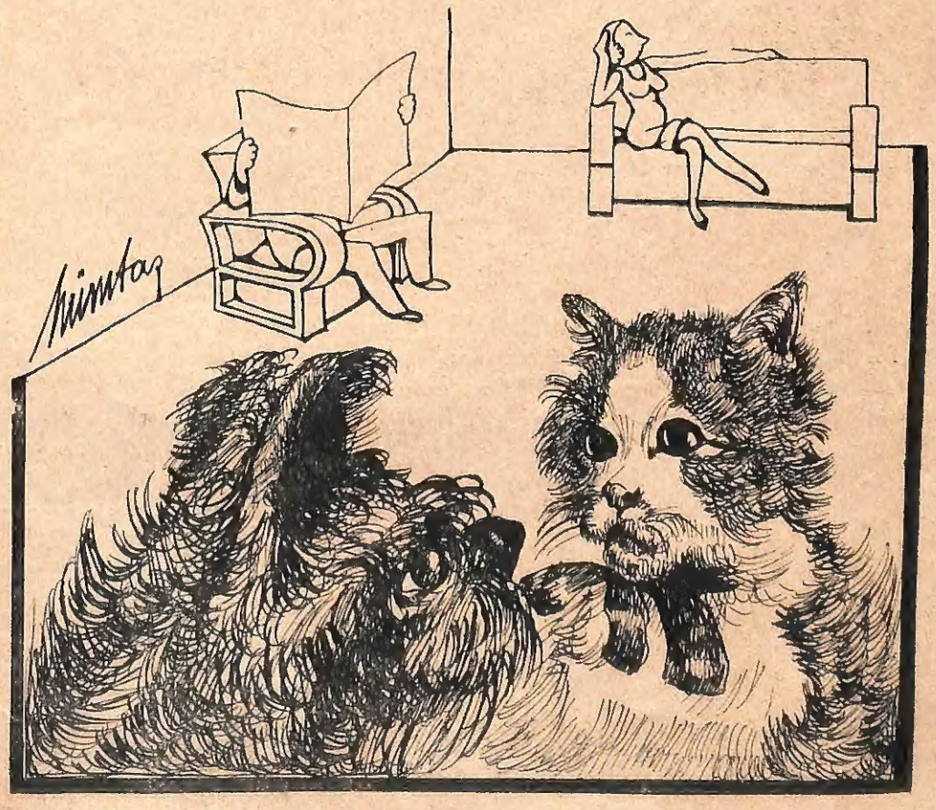

— Bayla bayanın arasından kara kedi mi geçti?..
— Hayır, bir tilki kürkü geçti!..

Kadın — Bir türlü anlıyamıyorum gayri mübadil olman evlenmene mani mi?
Erkek — Anlıyamazsın evlâdım, ben gayri mübadilim diyorum, sen kaç çocuğun var diyorsun!...

YAZ SERENADI

Bu gece bekliyorum.. gün bitti, söndü güneş;
Gel!... Biraz kucaklayım hayatımın varını!..
Ey, buseleri ateş;
Giy sedef vücuduna ince penyuvarını,
Bu gece bahçeye in,
Bahçede göğsüme sin!..

★

Altında bekliyorum sarmaşıklı çardağın,
Bir akşam da nazınla kırıp incitmeden gel!...
Beni yaksın dudağın,
Gel, ömrüm tükenmeden; gençliğim bitmeden gel!...
Kederim çok, neşem az,
Senin kölenim bu yaz!...

★

«Ya gelmezse?..» diyerek, kalbim yine korkuda,
Bu gece duyuyorum ayrılığını candan!...
İşte herkes uykuda,
Korkma, annen işitmez.. haydi, çık karyolandan
Giy iskarpinlerini,
Bul göğsümde yerini!...

★

Sanki kor parçasıdır ağzında bir çift dudak,
Onun kızıl rengini gelincikler kıskansın!..
Ellerinin rengi ak,
Kelebekler uzaktan onu papatya sansın,
Yerde binlerce yaprak,
Sana olacak yatak!...

★

Güneş battı.. karardı ışıkları gündüzün,
Bahçede seçmez oldum şimdi yolları kolay!...
Görünsün güzel yüzün:
Dört yanım aydın olur, isterse doğmasın ay,
Sen gönül ışığısın!...
Gel; kollarımda ısın!...

★

Ömrümüze tat veren ne var sevgiden başka?...
Gönül çekmiyenlerin hayat mıdır sürdüğü?..
Beni düşürdün aşka,
Aklımı karıştırdı gözlerindeki büyü!...
Kolunu boynuma at,
Bitmeden bu serenat!...

Necdet Rüştü

Bir Telefon Kontrolu

Telefon çalıyor, elimdeki işi bırakarak koşuyorum:

— Neresi.

— Karikatür...

— Efendim ben telefon memuruyum... Telefonunuzda bir bozukluk olduğundan şikâyet edilmiş...

— Şikâyetten haberim yok... Fakat bazan aksilendiği, huysuzluk ettiği oluyor.

— Müsaadenizle sesleri kontrol edeceğim... Lûtfen ağzınızı makineye çok yaklaştırarak konuşun...

— Makineye çok yakın olarak konuşuyorum...

— Daha fazla yaklaştırın...

— Daha fazla yaklaşmak için makinenin içine girmek lâzım... Nerede ise ağzımın kokusunu duyacaksınız...

— Şimdi geri çekilerek konuşun...

— Peki, şimdi geri çekildiğim halde konuşuyorum...

— Ses fena değil... Bir metre daha gerileyin... Ama iyi hesap edin... Akustik noktasından mühimdir...

— Telefonu masa üstüne bırakarak bir metre uzaktan ona hitap ediyorum. Tekrar yaklaşmama müsaade edecek kadar zaman verdikten sonra cevabınızı veriniz...

— Tekrar ayni uzaklığa giderek bağırınız...

— Müsaade buyurursanız işim var...

— Af buyurun, muayene eksik kalırsa mesuliyet sizin...

— Dediğiniz mesafeden bağıra bağıra konuşuyorum...

— Şimdi telefonu kapamadan yerine bırakın... Sonra kapıyı kapayın ve parmaklarınızla pencere camlarını tıkırdatın. Telefonunuzun sonoritesini anlamak için bu çok lâzımdır...

Telefonculuğun hakikaten ince bir meslek haline gelmiş olduğunu düşünerek memurun dediklerini yaptım. O neticeden memnun kaldı:

— Sonorite fena değil, dedi, şimdi ahenk cihetinden bir muayene yapacağız... Yanınızda keman filân gibi bir musiki âleti var mı?

— Siz galiba Konservatuvarı arıyordunuz da yanlışlıkla...

— Hayır, hayır... Karikatürle konuştuğumu biliyorum... Âlet yoksa lûtfen ıslık çalın...

Dudaklarımı büzerek ıslık çalmıya uğraştım, fakat pek beceremedim.

— Bir zahmet daha... Lûtfen bir şarkı söyleyin...

— Zannediyorum ki muayene fazla uzadı..

— Âletin mükemmeliyeti için bu da lâzım...

— Peki ama ben şarkı bilmem...

— Rasgele bir hava...

Aklıma başka şey gelmediği için Ahmet Rasim merhumun «Çare sazım sensin ancak» şarkısının birinci mısraını makamla okudum. sordum:

— Umarım ki bitti, dedim.

— Bitiyor... Son bir rica... Âleti ağzımıza yaklaştırarak birkaç kere öksürmeniz, aksırmanız ve tükürmeniz lâzım...

Nihayet ayaklarım suya ermiş, alaya uğrıyarak dakikalardanberi maskara edildiğimi anlamıştım.

— Öksürükten evvel size bir şey dada okumak isterim, dedim.

— Buyurun...

— Seni kaltaban çapkın seni... İşin kalmadı da iş güç sahibi herifle alay mı ediyorsun?

Kulak misafiri

Bayan — Bak, ne iyi ettik de biraz gezmiye çıktık, hiç olmazsa bir haftalık yorgunluğunu almış oldun!...

Hudutların selâmeti

Genç bir arkadaş hararetle anlatıyordu:

— Bütün memleketler bütçelerinin en büyük kısmını Millî müdafaaya tahsis ediyorlar; toplarının, motörlü vasıtalarının sayısını arttırdıkça arttırıyorlar... Biz de tabiî ayni şeyi yapıyoruz ve memleket müdafaası noktasından şüphesiz ki, pek hayırlı bir iş görüyoruz...

Komisyoncu Salamon şüphe ile başını salladı:

— Bana sorarsanız, topa, silâha bukadar çok para vermek yunahtir, dedi.

Arkadaş şiddetle itiraz etti:

— Ne söylüyorsun yahu... Silâhımız olmazsa bir tehlike zamanında düşmanın hudutlarımızı geçmesine, Allâh göstermesin, memleketimizi istilâ etmesine kim mâni olur?

Komisyoncu güldü:

— Yümrükçüler be, dedi, yümrükçülerden bir sandik manifatura kaçirincaya kadar anamiz ağliyor... Yümrükçüler koca koca ordulari, toplari, arabalari, yiyecekleri, içecekleri ilan huduttan yeçmeğe birakirlar mi?

İstanbul Basın Bürosu Şefi
BAY SUAT TENİK

Hizmetçi — Bir bay geldi, müsaade ederse
Kız — Peki, anahtar deliğinden baksın!..

Felsefe

Ümit akıllı adama kuvvet verir, fakat aptal ile tembeli iğfal eder.

*

Ahmaklar, ilk fikirlerini iş işten geçtikten sonra anlatmalarile ne mal olduklarını meydana koyarlar.

*

Ümidi olan insanları idare etmek kolay bir şey olamaz.

*

Saadet, nakledilecek bir vak kaydedilecek bir hikâyesi olmama derler. Maalesef böylesi de mesut duğunu asla anlıyamaz.

zi biraz görmek istiyor...

Vız gelir!..

Trende ayni kompartimana düştüler. Bay Ahmet lüzumsuz hareketlerden son derece sinirlenirdi. Kucağındaki küçük çocukla karşısına oturan adamcağız da inadına ayağını sallıyordu. Ama nasıl durup dinlenmeden, birteviye. Bay Ahmet dayanamadı:

— Aman bayım, ayağınızı öyle sallamayın! dedi, ben sinirlenirim.

Adam ayağını sallamayı kesti. Bu sefer de parmaklarını çıtlatmıya başladı. Aman Allahım! Bu ne bitmez tükenmez çatırdı idi. Bay Ahmet dayanamadı:

— Sakın böyle yapmayın, dedi, insana dehşetli felâket getirir.

Kucağı çocuklu adam, acı acı gülerek cevap verdi:

— Felâketten yana üzülmeyin bayım. Karım bir hafta evvel öldü. Büyük oğlum bir otomobil kazasında ayaklarını kaybetti. Şu kucağımdaki kızımdır. Biraz evvel tren biletlerile oynarken ikisini de yiyivermiş. Dahası var. Arifiyede inip Adapazarı trenine bineceğimize, dalgınlıkla Eskişehire doğru gidiyoruz. Görüyorsunuz ya bana zaten olanlar olmuş, başka felâket vız gelir artık!

Tıp âlemimizin şeker doktoru:
BAY MUZAFFER ŞEVKİ

Kırıntıları

Dünyada muvaffak olmak için deli görünüp akıllı olmak lâzımdır. Fakat bu bahiste palavracılık sökmez.

*

İyi giyinmiş ahmaklar olduğu gibi, iyi giydirilmiş ahmaklıklar da vardır.

*

Vicdan ile herhangi bir anlaşma yapılamaz. O kendi içimizde daima tek başına ve kendi düşüncesile hareket eder.

*

Fenalığın azı çoktur.

Filozof

Kaptan — Ha göreyum sizi... Geminin sıvama meşeodunu yüklü olmadığını gösterun bakayım!...

Ümitsiz Adam

— Napoléon, hırçın ve itaatsiz bir talebe idi. Ömrünü bütün dünyaya kafa tutmakla geçiren bu adamın bir gün gelip en yüksek mevkilere çıkacağı zaten yüzünün hatlarından belli idi. Bakın, isyankâr saçları geniş alnına nasıl düşmüş. Kaşları belli belirsiz olmasına rağmen, mukavves ve çatıktır. Burnu keskin bir iradeyi temsil ediyor. Ağzının kenarlarında azme delâlet eden çizgiler görüyoruz. İşte bu, yüz ve bu orta boylu vücut heyeti umumiyesile muhakkak yükselecek ender bir «Büyük adamın» timsali.

Muallim, elindeki cetvelle Napoléon'un siyah tahtanın üstüne astığı portresini göstererek sözüne devam ediyor:

— Böyle adamların en büyük hususiyetlerinden biri de yükseldikleri mevkilerde mânasız bir gurura kapılmamalarıdır. Meselâ Napoléon, İmparator olduğu zaman bile Korsikalı küçük Harbiye talebesi kadar samimî ve arkadaş canlısı kalmıştır. Bütün eski arkadaşlarını yekten general, mareşal yapması, bunu ne güzel isbat ediyor. Bonapart, kendisini anlıyan, ruhundaki kudreti sezen dostlarını asla unutmadı. Zaten bu tip insanların hepsinde bu hususiyet çok bariz olarak görünür.

Tarih hocası bunları söylerken gözlerim birdenbire 74 Mehmet İhsana takıldı. «Saçları isyankâr, geniş alnına düşmüş, kaşları belli belirsiz olmasına rağmen, mukavves ve çatıktır. Burnu keskin bir iradeyi temsil ediyor. Ağzının kenarlarında azme delâlet eden çizgiler...»

Ne garip? Bizim Mehmet İhsan, tıpkıp Napoléon'a benziyor. Ama ne kadar?.. Tarif edilemez...

* * *

Bu müşabehete dikkat ettiğim gün sultanînin onuncu sınıfında bir tarih dersinde idik. Hava cehennem gibi sıcaktı.

Artık hocayı dinlemiyordum.

— Mehmet İhsan, istikbalin en yüksek adamı olacak, bu muhakkak, bu şüphesiz. Ve bu kanaate geldikten sonra onu tanıdım tanıyalı dikkat etmediğim birçok «Nevi şahsına münhasır» hususiyetlerinin mânaları aydınlanmıya başladı.

Mehmet İhsan kelimenin son kertesine kadar ataktı. Hocalara, mubassırlara hattâ müdürü saniye bile kafa tutuyordu. Bunu o zamana kadar ben de herkes gibi babasının müdür beyle olan dostluğuna atfediyordum.

Paraya zerre kadar kıymet vermiyordu. Hepimiz:

— Gayet tabiî, diyorduk, hali vakti yerinde üç dört talebenin senelik harçlığını bir haftada alıyor. Babası zengin,

* * *

Hırçınlığı, mânasız gururu, hattâ aşırı küstahlığı yüzünden bir tek arkadaşı yoktu. Halbuki benimle kolayca dost oldu. Dost oldu diyorum ama bu âdî bir dostluk değildi. Ben Mehmet İhsanın bir gün gelip muhakkak büyük adam olacağına inandığım için fedakârlık üstüne fedakârlık yapıyordum. O ilk zamanlarda bu dostluğu pek yadırgadı. Bir adamın otuz senelik otuz dostunu ayrı ayrı kıracak, darıltacak kadar, hırçınlık, gurur,, küstahlık gösterdi. Hepsine tahammül ettim. O zamana kadar mektebin en doğru sözlü, en hak sever talebesi bendim. Bunu arkadaşlarım gibi mektep idaresi de biliyordu. Mehmet İhsanla hangi şartlar içinde ve ne gibi fedakârlıklarla dost olduğumu izah etmek için şu küçük hikâyeyi anlatayım:

İhsan bir öğle teneffüsünde sınıfımızın en çelimsiz talebesini âdeta keyf için dövdü. Vak'ayı benden başka kimse görmemişti. İlk yumrukta yere düşen ve burnu kanıyan zavallı ile beraber müdürü saninin huzuruna çıktık. İhsan inkâr edince çocuk doğruluğumdan emin olduğu için beni göstererek:

— Hüsnüye sorun, dedi, o, gördü.

Fakat ben, gözümü kırpmadan:

— Yalan söylüyor, dedim, biz İhsan efendi ile derse çalışıyorduk, burnunu İhsan kanatmadı onun.

Tuhaf değil mi, daha bir ay evvel asla yapamıyacağıma emin olduğum bu işin vicdan azabını bile duymadım diyebilirim.

* * *

Mehmet İhsan, çok palavracı, hislerine çok mağlûp bir çocuktu. Fakat ben bütün lâflarına, yalan olduklarını bile bile:

— Doğru, haklısın!

Diye cevap veriyor, bir sözünü iki etmiyordum.

Mektepte ikimiz de leyli idik. Haftanın beş buçuk gününü bir arada geçirdiğimiz halde perşembe öğlesinden cumartesi sabahına kadar da birbirimizden ayrılmıyorduk. Ailelerimiz pek samimî olmamakla beraber tanışıyor-

lar, beraber gezmemizde, hattâ bizimkiler benim Mehmet İhsanların evinde - derse çalışıyoruz kaydile - gece kalmama ses çıkarmıyorlardı.

Ona tarih hocasının sözlerini, kendi müşahedelerimle beraber anlatmıştım. Bu mevzu etrafında çok çabuk anlaştık, ve hemen yerlerimizi tayin ettik. O kumanda etmiye şimdiden alışıyor, ben itaat etmeyi şimdiden öğreniyordum.

Bütün sertliğine, huysuzluğuna, rağmen, benden on parasını saklamıyor, elimi cebime attırmıyordu. Ders aldığı dans hocasına benim için de para verdi. Bana ilk bira dublesini o ısmarladı. Ve mektepte kendisi için her gün gizlice bir paket sigara aldırırken, beni de ihmal etmedi. Bu suretle sigaraya alışmama da o sebep oldu.

* * *

Bir çarşamba günü birdenbire Mehmet İhsanı evden çağırdılar. Perşembe günü öğleden sonra sebebini öğrendim. Babasına bir kriz gelmiş. Bizimki yetişmeden bir saat evvel kalp durmasından vefat etmiş. Mehmet İhsan bu feci vak'a karşısında da büyük bir insan olacağını isbat etmiş. Bir damla gözyaşı dökmemiş.

Ben, cenazede:

— Oğlan hayırsız çıktı. Babasının arkasından ağlamadı bile. Zaten ne mal olacağı belli idi.

Diye fısıldaşanlara acıyarak baktım. Benden başka kimse onun kudretli karakterini keşfedemiyordu.

* * *

Mehmet İhsan, büyük bir mirasa konmuştu. Annesi, çok sessiz, çok cahil bir kadındı. Oğlunu tamamile başı boş bıraktı. İhsan babasının ölümünden sonra artık mektebe uğramadı.

İlk haftalar sade perşembe ve cuma günleri beraber iken sonra sonra işi azıttık. Ben de mektebe gitmez oldum. Ailem kıyameti kopardı. Nasihat tehdit kâr etmedi. Mektebe insan neden gider? Büyük adam olmak için değil mi? Şu halde benim mektebe devamımdan daha saçma bir hâdise var mıdır? Mademki Mehmet İhsan yükselecek ve mademki o zaman beni de beraber sürükliyecek.

En lüks barlardan Galatanın en aşalık meyhanelerine kadar uğramadığımız yer kalmıyordu. Hele Napoléon'un çamaşırcı kadınlarla düşüp kalktığını da öğrendikten sonra, kendimizi büsbütün kaptık koyuverdik. Ve İhsanın Galatada vurulduğu gece annesinin sol tarafına inme indikten ve bir hafta içinde gözlerini yumduktan sonra, büsbütün coştuk. Bizimkinin yarası hafifti. Beyoğlunda mükellef bir apartıman tuttuk. En pahalı mobilyalarla dayatıp döşettik.

Her akşam kumar oynuyor, rakı içiyorduk. İstanbulun bütün meşhur kumarbazları bütün hilelerile etrafımızı almışlardı. Hele bizi yemlemek için getirilen güzel kadınlar:

— Maşallah, erkek dediğin böyle olmalı, kaybettikçe fazla para ile oynamalı.

Dedikçe coşuyor işaretli kâğıtlarla oynıyan heriflere rest üstüne rest veriyorduk.

Fakat İhsan babadan kalan son evin parasını da kumara verince apıştık. Bir müddet eski dostların yardımile geçindik. Ay başı gelip geçmiş kirayı verememiştik. O zamana kadar karşımızda elpençe divan duran ev sahibi kaşlarını çattı. Açtı ağzını, yumdu gözünü. Çaresiz mobilyalarımızı yok pahasına elden çıkardık. İhsana eskidenberi göz koymuş olan kırk beşlik madam Mığıryanın pansiyonuna, tavan arasındaki bir odaya taşındık. O zamana kadar bir an bile çalışmayı düşünmeden tam kırk beş bin küsur lira yemiştik.

* * *

Aylar geçti, müptelâsı olduğumuz kokaini çar naçar bıraktık. Esrara başladık. Hırsızlık ve karmanyolacılık edecek kadar cesur değildik. Eski dostlardan koparabildiğimiz paralarla yaşıyorduk. Faka bu da ancak bir ay sürdü.

Hiç bir taraftan on para bulamadığımız müthiş bir haftanın sonunda İhsanın dostu bizi karşısına çekti.

— Çalışmak lâzım, diye başladı. Hazıra kar dayanmaz. Ne iş tutalım diye düşünmeyin, bizim rahmetli Mığırın kız gibi lâternası aşağıda boşuboşuna duruyor. Şöyle bir cilâ sürdürelim, Hüsnü beyim lâternayı sırtlasın, sen de kulpuna yapışırsın. Günde dört, beş mecidiyeye para derseniz suratıma tü-

— Komşunun önünden çabuk geçelim... Şıpın işi şapkalarımı taklit ediyor!..

kürün. Malûm a, âr yılı değil, kâr yılı.

Kadın bize yemek veriyordu amma, boşuboşuna oturmamıza tabiî razı olmuyordu. Bir haftadır esrar bulamamıştık. Aklımız başımızda değildi. Madam Mığıryanın bu teklifinden bir gece sonra İhsan benim tavan arasındaki yer yatağımın başına çömeldi:

— Merak etme Hüsnü, dedi, ben nasıl olsa büyük adam olacağım, o zaman bu sefaletimizle bizzat kendimiz alay edeceğiz. Çaresi yok, lâternayı sırtlıyalım.

Ve o akşam lâterna benim sırtımda, kulpu İhsanın elinde meyhanelere uğrıya uğrıya Yüksekkaldırımdan Galataya doğru iniyorduk.

* * *

Yeni mesleğimize başlıyalı yirmi dört saat olmamıştı. Tatavladaki panayıra gidiyorduk. Kuledibinden Harbiyeye kadar taşıdığım lâterna sefahatten çökmüş vücudümü eziyordu. İhsana:

— Ağabey, dedim - neden bilmem ona hep böyle hitap ediyordum - ben yoruldum. Biraz dinleneceğim.

Lâternayı bir berber dükkânının kenarına bıraktım. Kolumu üstüne dayıyarak durdum.

Ve işte tam bu sırada feykalâde bir hâdise oldu. İhsanın yüzü berberin parıl parıl parlıyan aynasına aksetmişti. Ayni zamanda aynanın içerisinden duvarda asılı Napoléon'un resmini de görüyordum.

Bir Napoléon'a, bir İhsana baktım. İhsan dün gece son uğradığımız gazinoda temiz bir dayak yemişti. Sol gözü mosmor, üst dudağı patlak, boynu ipince idi. Yüzünde Napoléon'a benziyen en küçük bir çizgi kalmamıştı.

İşte oracıkta hayatımın seyrini baştan başa değiştiren bir hâdisenin tamamile tersine çevrildiğini gördüm. İçimde kökleşen, İhsanla beraber yükselmek ümidi okadar sağlamdı ki, bir an bile dipdiri durup durmadığını kontrollamıya lüzum görmemiştim.

Fakat bir an her şeyin çırılçıplak soyunmasına yetti.

Ben yerini asla dolduramıyacağım muazzam ümidimi oracıkta kaybettim.

* * *

Mehmet İhsanın, pürüzlü, çatlak sesile:

— Haydi ulan, aval aval ne bakıyorsun, sırtla şunu!

Demesile kendime geldim.

Ve lâternamı, en küçük bir isyan, bir kin, bir utanma duymadan sırtladım. Çünkü kin ve isyan ancak ümitli adamların becereceği marifetlerdi.

İspinoz

Daha aydınlıkmış

Bir gece yarısı Taksim meydanından geçiyorduk. Elektrik fenerinin dibinde ellerini yere dayıyarak dört ayakla dolaşan bir sarhoşa rasladık. Necip Fazıl meraklandı ve sordu:

— Hey, arkadaş, orada ne yapıyorsun?

— Cüzdanımı düşürdüm de arıyorum.

— Nerede düşürdün?

— Kasımpaşada.

— Kasımpaşada düşürdüğün cüzdanı burada mı arıyorsun?

— Evet, burası daha aydınlık da...

Unutulmuş

Çallı ile arkadaşları bir gün sevki kaderle Edirnekapı mezarlığına girmişlerdi. Dolaşıp dururlarken, yanyana iki mezar gördüler. Birisi erkeğe, öteki kadına ait iki mezar taşı. Erkeğin mezar taşında şöyle yazıyordu:

Ahmet Çilekeş oğlu 1890

Seni bekliyorum.

Kadının mezar taşında da şu yazı vardı:

Nezihe Çilekeş oğlu karısı 1925

İşte geldim.

Çallı gülerek:

— Ah, şu kadınlar, dedi, randevu verdiler mi, işin yoksa bekle dur.

— Karşıdan elini, kolunu ne sallayıp duruyorsun, münasebetsiz, ben senin bildiğin kadınlardan değilim!...

AÇIKGÖZ AHBAP

Dün eski mektep arkadaşlarımdan (N...) beni görmiye geldi ve kapıdan girer girmez:

— Niçin geldiğimi keşfedebilir misin? dedi.

Güldüm:

— Bunda bilinmiyecek bir şey yok, dedim. Bir daha iade edilmemek üzere borç para istiyeceksin, canımı yakacaksın... Fakat artık paydos... Hakikaten sana verilecek param kalmadı.

(N...) Kaşlarını çatarak:

— Yanılıyorsun, dedi, emin ol çok yanılıyorsun... Boş yere kalbimi kırıyorsun...

— Zannetmiyorum... Sen iyi bir maksatla beni ziyarete gelmezsin...

— Tekrar ediyorum ki, yanlış düşünüyorsun...

— Yanlış düşünmediğime nesine istersen bahse girerim...

— Kaybedersin.

— Onu da zannetmem...

— O halde iki lirasına seninle bahse girmeyi kabul ediyorum.

— Benden de al okadar...

Fakat benden para istemiye gelmediğini derhal isbat etmek şartile...

(N...) parmağını yeleğinin cebine soktu, çıkardığı bir gümüş yarım lirayı önüme attı:

— Şu geçen gün köprü üzerinde senden aldığım ellilik, dedi, çıkar şimdi bakalım iki lirayı...

BİR BAŞKASI...

Vaktile bir başka ahbabımla da aramda şöyle bir vak'a geçmişti.

Bu ahbap biraz saflığımdan ve yumuşak yüzlülüğümden istifade ederek beni haraca kesmişti.

İkide birde evime yahut matbaaya geliyor, gafil bir dakikamı avlıyarak benden iki liramı vuruyordu.

Nihayet kat'î kararımı verdim ve: «Nerelerdesin, seni göreceğim geldi» diye odama girdiği bir gün:

— Boşuna zahmet ediyorsun galiba, dedim, bugün cebimde tek meteliğim yok...

— Sen sağ ol.. Biz para aşıklısı değiliz... Fakat herhalde bu sözünün de şakadan başka bir şey olmadığına eminim.

— Teslim vaziyetinde ellerimi kaldırıyorum... Ceplerimi arıyabilirsin.

— Ciddî mi söylüyorsun... Vah vah.. Fakat bir çaresini bulabiliriz. Patrondan beş lira iste... Seninle yarı yarıya taksim ederiz.

— Olamaz.

— O halde masa arkadaşından iste.

— O da mümkün değil..

— Hademeden al... Bilirsin ki, hademelerden borç almak dairelerde ötedenberi âdet hükmüne girmiştir.. Küçük bir faiz de verebilirsin...

Gülüyorum, Şüpheli bir bakışla:

— Ne gülüyorsun, dedi.

— Doğrusunu söyliyeyim mi, dedim, param var... Fakat sana artık on para vermemiye yemin ettim...

— Ne söylüyorsun?

— Elimden bir tek kuruş alabilirsen bana dünyanın en namussuz adamı diyebilirsin... Zannederim ki bu sözden sonra artık ümidin kesilmiştir...

O, hüzün ile başını salladı:

— Maalesef öyle, dedi, Şapkasını alarak kapıya doğruldu. Tokmağı çevirirken kendi kendine: «Allah rahmet elyesin... Allah rahmet eylesin» diye söylendiğini işittim.

— Dur, buraya bak... Niçin «Allah rahmet elyesin» diyorsun...

O içini çekti:

— Çünkü sen artık benim için ölmüş bir adamsın, dedi.

NEZAKET

Üç aylık tekaüt, dul ve yetim maaşlarının dağıtıldığı bir dairenin taşlığındayız. Kalabalıktan iğne atacak yer yok... Arasıra tavanların eskiliğine bakarak:

— Yarabbi.. ya ayaklarımızın altındaki şu taşlık yerine şu tavan ayarında bir döşeme tahtası bulunsaydı elimizdeki maaş cüzdanlarile beraber acaba kaç kat yerin dibine giderdik, diye düşünüyordum.

O aralık bir kişe açıldı, kalın kaşlı, löp al yanaklı bir memur başı göründü. Memur elindeki muameleli bir kâğıdı sallıyarak kalın bir sesle bağırdı:

— Ölü Abdullah karısı Emineeeee...

Taşlığın tâ öte başından kahkaha ile karışık cırlak bir kadın sesi cevap verdi:

— Lebbeeeyk... Ah nezaketine kurban olsunlar...

TALİ MESELESİ:

Cehil ve acziles şöhret almış olan müdür bay (S..) koltuğunda arkaya kaykılmış, bacaklarını uzatmış; iki elinin baş parmaklarını yaka deliklerine geçirmiş söylüyordu:

— Bazı budalalar tali diye bir şey kabul etmişlerdir.. Başlarına iyi kötü ne gelse ona atfederler. Piyangonun büyük ikramiyesi başka birisine vurarak kendisine vurmamış: Tali.... Fena bir zevce intihap etmişler: Tali... Memuriyette terakki edememişler: Tali... Sokaktan geçerken başlarına bir kiremit düşmüş: Tali... Hulâsa her şey tali... Benim böyle saçma hurafelere katiyen itikadım yoktur. Yepyeni kafalı bir asrî insanım...

Bu nutku dinliyenlerden biri kendini tutamıyarak müdürün sözünü kesti:

— Mademki tali denen şeyi kabul etmiyorsunuz, o halde bu mevkie yükselmenizi nasıl izah edeceğiz?

GÜNÜNÜ ŞAŞIRMIŞ

Vapur iskelesinde buluştular. Vapura bindiler, iki saatte Büyükadaya vardılar. Oradan araba ile Hristosa çıktılar, bir köşeye oturdular. Aliye sabahtanberi lâf arasında Ahmede Ali diye hitap ediyordu. Akşama doğru Ahmet dayanamadı sordu:

— Yahu Aliye, bana hep Ali diyorsun, adımı unuttun mu?

Aliye kıpkırmızı cevap verdi:

— Affet Ahmetçiğim, ben bugünü perşembe sanıyordum.

Papağan

AŞK ÇETESİ..

NEŞELİ İNSANLARA MAHSUS AŞK ROMANI

Yazan: Kemal Tahir

— 7 —

Necati pişkindi.

— Telâşlanma, diye cevap verdi, şurdan kâğıt aldıralım, bir mektup da ben yazayım nazenine.

Karşılık beklemeden garsonu koşturdu. Zarf kâğıt gelince, hokka kalem istedi. Hepsini birden Zekinin önüne sürerek:

— İtiraz istemem, başla!

Dedi, İşte yazdırdığı mektup:

«Bayan,

Dünya yüzünde insafsız, merhametsiz hatun gördük ama senin gibisine raslamadık. Gayri buna rezaletin son perdesi derler. Delikanlının yüzüne gülüp, sonra destan gibi namelerine cevap vermemek ne demek?

Bilmiş ol ki, boğaz dediğin dokuz boğumdur. Biz de işte dokuzuncu boğuma geldik, dayandık. Erkeklik bizde kalsın diye sana bu son mektubu da yazıyoruz. Şayet yine cevap vermezsen başımızın çaresine bakacağız, Kalbi yufka delikanlımızı sana ezdiremeyiz ya... Hem malûmun olsun yumuşak huylu eşeğin çiftesi pek olur diye bir de kocakarı sözü vardır.

Sana yarın akşama kadar mühlet. Eğer yarın akşama kadar bu mektumuza cevap yazmazsan. Halin haraptır. O zaman kendini kolla. Bizim ne adamlar olduğumuzu anlamak istersen cevap yazma daha iyi.

Cevap yazmada, yüreğinde yirmi paralık cesaret varsa daha öbürüsü gün yani çarşamba akşamı Hürriyetiebediye tepesine gel. O zaman ne çiçek olduğumuzu sana isbat ederiz. Biz, şair falan değiliz, yaldızlı lâflara karnımız toktur. Biz iş adamıyız. İşte sana son söz. Kabadayı isen mektubumuza hiç karşılık verme, Hürriyetiebediye tepesine damla. Hodri meydan.

Şair Kerametin can ciğer
iki ahbabı tarafından»

Zeki, mektubu itirazsız bitirdi. Fakat zarfın üstünü yazarken dayanamadı, sordu:

— Necati bu ne olacak?

— Kadın değil mi? Merak edip gelecek. Sonrasını bana bırakın! Sen yarın akşam üstü Kerameti al buraya gel. Mektuba cevap gelirse ne âlâ. Gelmezse oğlana bir şey sezdirme. Yufka yüreklidir. İşimizi berbat eder ha! Sen paşa kızlarına yapılacak muamelenin daniskasını bana sor. Hey oğlum hey. Biz kaçın kurasıyız baksana karşındakine.

Tam bu sırada arabanın glaksonu acı acı öttü. Zeki zarfa adresi çoktan yazmıştı. Necati telâşla kalkarken:

— Ver bana şunu, dedi, postaya kendi elimle atayım, bak gözün felekte uğur görsün.

TAVLADA VURAN DAMADA SÜREN!

Merhum Semih paşa ailesinin hali, vakti pek yerinde değil, hattâ oldukça bozuktu. Semiha tam bir asrî genç kızdı ama aldığı terbiye iktizası orijinal ve yaşıtlarından ayrı düşünceleri vardı.

Çok güzeldi. Okadar güzeldi ki, bir ona baksanız, birde bizim şair Keramet Eşkinin vâveylâsını görseniz çocuğun büsbütün haksız olmadığını bilâkis bütün özenmelerine rağmen tabiî bir insan kadar teessür duyabildiğini anlardınız. Semiha harikulâde güzeldi, tahsili iyi, zekâsı parlaktı. Amerikan mektebinde okumuş, bizim sürü sürü rasladığımız küçük bayanlar gibi kendini hayale, lirik, hattâ biraz isterik hislere kaptırmamıştı. Çok serbest büyümüştü. Anası görgüsüz bir Çarkez cariyesi idi. Sevki kaderle gebe kalmış, sevki kaderle doğurduğu Semihanın sayesinde hovardalığile nam salmış olan Semih paşanın biricik karısı olmuştu. Paşa öldüğü zaman, pek az şeyler bırakmış bu kalanlar da Semiha mektebini bitirinciye kadar anne ile kızdan birde Arap bacıdan ibaret olan küçük aileyi Nişantaşındaki büyük konakta geçindirebilmişti. Semihanın istikbal için yaptığı bütün hesaplar, zengin bir koca bulmak fikrinde toplanıyordu.

Fakat bu fikirde karar kılarken hiç bir zaman zengin kocayı sade zengin olduğu için kabul edemiyeceğini de farkediyordu. Şimdiye kadar etrafında dolaşıp kur yapan bir sürü sosyete züppesine yüz vermemesi, Nişantaşı ve Şişli havalisinde zerre kadar dile düşmemesi bundandı.

Kerameti gözü tutmuştu. Pekâlâ, alımlı, çalımlı güzel delikanlı idi. Avrupa seyahatlerinden bahsetmesi ve kılığı kıyafeti de zengin olduğunu gösteriyordu. Fakat bir tarafı noksandı. Çok hassas, lüzumundan fazla şair görünüyordu. Halbuki erkek dediğin biraz sert, nasıl söylemeli, bir parça hoyrat tuttuğunu koparır, kopardığını sırtlar götürür olmalı idi. Yani Semiha kendisini, iyi müdafaa edilen bir kaleye benzetiyor, gerek kuvvet, gerek his bakımından zaptecek cihangiri beyliyordu.

Maceradan hiç korkmuyordu. Kendisini nerede ve ne pahasına olursa olsun müdafaa edeceğine emindi. Bununla beraber Necatinin yazdırdığı mektubu alınca şaşırdı.

İlk mektuplar çok hoşuna gitmişti. Ortalara doğru ifade karanlıklaştıkça keyfi artmıştı. Sonraları başlıyan beceriksiz tehditler ona büsbütün eğlenceli görünmüştü. Fakat çok erkek, çok kabadayı, hattâ çok külhanbeyi edalı son mektuba ne mâna vermeli idi.

Bunları düşünürken oda kapısı açıldı. İçeriye kendi yaşında güzel bir kız girdi.

— Bonjur Semiha, dedi. Şairin yeni mektubu var mı? Merak ettim de uğradım. Üzme bukadar çocuğu canım! Hem beğeniyorum diyorsun, hem de...

— Gel Neclâ, bak mektuplara birdenbire bir hal oldu?

Neclâ da mektubu okuyunca şaşırdı.

— Ne oldu bu delikanlıya birdenbire?

— Bilir miyim?

— Şimdi ne yapacaksın?

— Tabiî gideceğim.

— Deli misin sen?

— Hiç de değil. Ben macera için yaratılmış bir kızım, gitmemek elimde mi? Ne heyecanlı hayat... Ne yapacak dersin.

— Bana kalırsa koluna bir başkasını takıp önünden geçecek.

— A.. bak bunu hiç düşünmemiştim. Bunu yapar mı? Yapabilir mi sanıyorsun? Hele yapsın da görsün.

— Ne olur?

— Bir daha yüzüne bakmam. Bir de ne olur diye soruyorsun. Bukadar bayağı bir adam sevilir mi hiç?

— Haksızlık sende. Niçin naz ettin sanki... Pekâlâ görüşüp anlaşabilirdiniz. Hem zengin, hem güzel bir delikanlı, biraz fazla şair ama her güzelin bir kusuru var.

— Ne olursa olsun koluna başka bir kadın alıp sevdiğini iddia ettiği bir genç kızın önünden geçmek dünyada affedilmez.

— Şu halde, fena bir vaziyetle karşılaşmamak istersen hiç gitme.

— Asıl şimdi muhakkak gideceğim. Bakalım ne olacak?

— Cesaretine hayranım Semiha! Haydi bon şans.

* * *

Hürriyet tepesi tenha idi. Tâ uzakta iki sevdalı başbaşa oturmuşlar, dünyayı görmez bir halde dertleşiyorlardı.

Semiha etrafına bakınarak yürüyor. Görünürde aradıklarından kimse yok. Biraz ilerledi. Abide duvarının dibinde yolun kenarında bir otomobil duruyor. Kalbi bir çarpıyor ki... Yoluna devam etti, otomobilin hizasına gelince, şoför yerinden atladı.

— Semiha hanım siz misiniz?

Dedi.

— Evet benim.

— Sizin için bir paket var. Durun da vereyim.

Otomobilin kapısını açtı, iğildi. Semiha da merakla yaklaşmıştı. Kerametin aziz arkadaşı Badi Necatiden başkası olmıyan şoför bütün dikkatini kulaklarına toplamış, kızın ayak seslerini hesaplıyordu. Ve Semihanın omuzundan otomobilin içine bakmak için hafifçe iğildiğini sezer sezmez, şimşek gibi döndü. Kızı arabanın içine devirdi. Öteki kapıdan hızla giren Zeki Çizer de elile ağzını kapadı.

Otomobil hemen hareket etti. Zeki bu işte pek acemi davranıyor, bayanın bir yeri incinecek diye ödü patlıyordu. Fakat çok şükür Semiha çırpınmıyor, hiç hareketsiz duruyordu.

Sanatkâr çocuk bu büyük teslimiyeti görünce yelkenleri büsbütün suya indirdi. Zaten prensip itibarile kadınlara kaba muamelede bulunmayı alçaklık sayanlardandı.

Titriyen bir sesle:

— Bağırmıyacağınıza söz verirseniz dedi, ağzınızı bırakırım.

Ve Necatinin:

— Etme birader, yufka yüreklliğin sırası mı?

Demesine meydan vermeden elini Semihanın ağzından çekti.

Kız ciddiyetle çıkıştı:

— Bu nasıl iş. Eğer otomobili şimdi durdurmazsanız imdat diye haykırırım.

Zeki, ne diyeceğini şaşırmıştı. Kekeledi:

— Aman rica ederim, kabahat benim değil, Necati olacak...

Necati daha fazla söylemesine vakit bırakmadan söze karıştı:

— Bana ne yahu! Biz emir kuluyuz, çete reisimiz ne derse yaparız. Boynumuz kıldan ince.

Semiha alâka ile sordu:

— Çete reisi mi dedini? Bu da kim?

— Bizim bay Keramet Eşkin.

— Ay, o çete reisi mi?

— Elbette çete reisi beğenemedin mi bayan?

— Ne çetesi bu böyle?

— Ne çetesi olacak, görmüyor musun, aşk çetesi!

— Aşk çetesi ne demek?

— Daha farkında değil misin? Senin gibi Nuh deyip peygamber demiyenleri yola getirmiye mahsus çete. Hem de çetelerin daniskası.

— Pekâlâ, bu çete şimdiye kadar başka kızları da kaçırdı mı?

— Hayır, bu işe daha yeni başladık. Çeteyi yeni kurduk ilk av sizsiniz. Bakalım siftahımız nasıl çıkacak. Bereketli mi, kısır mı?

Bir müddet sustular. Necati sürati gittikçe fazlalaştırıyordu.

Semiha:

— Siz, dedi, iyi şoförmuşsünüz!

— Eksik olma yengeciğim.

— Münasibetsizin sözüne bak. Ben sizin neden yengeniz oluyormuşum?

— Reisimizin refikai hayatı olman bakımından...

— Ne dedin, ne dedin?

— Devam edecek —

— Kızım sakın son vapura kalmıyasın sarhoşlardan pek korkuyorum...
— Ne tuhaf, ben ise ayıklardan daha fazla korkuyorum!...

TARİHTEN ÇİZGİLER: Üfürükçü hoca!..

İki gönüllü..

Bu haftaki Avrupa gazetelerinden birinde okundu:

İki arkadaş general Frankoya müracaat ederek kendilerinin gönüllü olarak orduya kabulünü istediler.

Franko sordu:

— Faşist misiniz?

Onlar cevap verdiler:

— Hayır değiliz...

— Nesiniz?

— Vallahi pek farkında değiliz... Rasgele iki adamız.

— Peki o halde niçin ordumuza gönüllü yazılmak istiyorsunuz?

Birisi cevap verdi:

— Ben bekârım; kavgayı çok severim, onun için...

— Peki sen...

— Ben kavgayı sevmem. Fakat evliyim, onun için...

Şişli Sıhhat yurdunun doktor Marko'su

Pek fazla!..

Genç Salamon, çok parlak bir istikbale sahipti. Bütün zengin ırkdaşları kızlarını ona vermek için uğraşıyorlardı. Bir gün annesi Salamonu karşısına oturttu:

— Bana bak, oğlum, dedi. Bohorun kızını sana alalım mı?

— Drahoması nekadar?

— On bin lira.

— Pek az.

— Fakat kızın iki kişiye yetişecek kadar zekâsı var.

Karikatürün yaz sayısı hazırlanıyor

KARİKATÜR'ün yaz sayısı mizah edebiyatımızın bir şaheseri olacaktır.

Yaz sayımızın birçok sayfaları renkli yaz levhalarile süslü olacaktır.

Bu sayımızın fevkalâde nefis olması için sanatkâr ressamlarımız en güzel eserlerini hazırlamışlardır.

Model

AYLIK MODA MECMUASI

Bayanların merakla bekledikleri bu güzel moda mecmuasının ikinci sayısı da çıktı. Bu sayıda fevkalâde nefis yaz tuvaletleri, sokak ve ev kıyafetleri bulunmaktadır. Fiatı 15 kuruştur. Bayilerimizden isteyiniz.

RAMİZ

Karikatür Albümü

Kıymetli karikatüristimiz Ramiz, yirmi senedenberi yaptığı en güzel ve en canlı karikatürlerinden bir kısmını seçe rek bu nefis albümü vücude getirmiştir. Ramiz'in karikatür albümünü herkes kütüphanesinde bulunduracaktır. Bütün bayilerden Ramiz'in Karikatür albümünü isteyiniz. Fiatı yalnız 25 kuruştur.

Dr. HAFIZ CEMAL

LOKMAN HEKİM

Dahiliye mütehassısı

Pazardan başka günlerde öğleden sonra saat (2,5 tan 6 ya) kadar stanbulda Divanyolunda 104 numaralı hususî kabinesinde hastalarını kabul eder. Salı, cumartesi günleri sabah (9,5 - 12) saatleri hakikî fıkaraya mahsustur. Herkesin haline göre muamele olunur. Muayenehane ve ev telefonu: 22398. Kışlık telefon: 21044

İhmal etmeyiniz...

"LINIA" Kemeri istirahati temin, yağlanmayı men eder ve hareketinize gençlik verir.

Yatınız: J. ROUSSEL de satılır.

İSTANBUL Tünel Meydanı No. 12

16 Numaralı kataloğumuzu isteyiniz, bedava gönderilir.

Kıbrıs

Lefkoşada Yedigün — Karikatür — Karagöz gazetelerinin umumî bayii Bay M. LÜTFİ'dir. Okuyucularımız bütün Yedigün neşriyatını buradan tedarik edebilirler.

Halep'de

Bütün Yedigün neşriyatı

JEAN R. KURDY

Ticarethanesinde satılmaktadır. Okuyucularımız bütün neşriyatımızı buradan tedarik edebilirler.

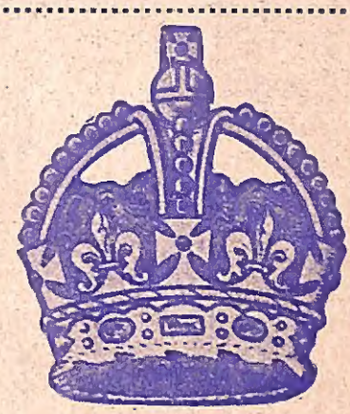

İngiltere Kralı *S.M. Jorj VI* Taç giyme albümü

Mayısın 12 inci günü dünyada misli görülmemiş derecede büyük ve mutantan bir merasimle taç giyen İngiltere kıralı S. M. Jorj VI nin taç giyme törenine ait en dikkate şayan ve meraklı fotoğraflar bu albümü süslemektedir.

Bu merasimi yakından görebilmek için dünyanın her bucağından milyonlarca insan akın akın Londraya gitmiş ve bu uğurda milyonlarca lira sarfedilmiştir.

1937 yılının en mühim hâdisesini teşkil eden bu merasimin bütün tafsilâtı, bugün çıkan bu nefis albümde hulâsa edilmiş bulunuyor.

Bu albüm, ayni zamanda gelecek yıllar için tarihî bir vesika olarak saklanacak kadar yüksek bir değeri haiz bulunmaktadır.

Bu güzel albümü okuyucularımıza hararetle tavsiye ederiz.

Fiatı yalnız 25 kuruştur. Bugün çıktı. Bütün Yedigün ve Karikatür bayilerinden arayınız.

Bugünkü İngiltere

Bugünkü Avrupa devletleri serisinin ikinci kitabı çıktı. Bütün bayilerden isteyiniz. Bu nefis seri mahdut miktarda tabedilmekte olduğuna göre çabuk tükenecektir. Tedarik etmek için en son dakikayı beklemeyiniz.

KARİKATÜR

Yeni imtihan usulleri karşısında çocuklarımız:

— Olduğum yerde kalırsam kusuruma bakmayın!

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

Sahibi Sedat S. — Umum Ne[illegible] Şü[illegible]